

Nieuwsbrief - BPR Updates 2025-6

Nummer 6, 2025

Redactie: mr. drs. F.J.P. Lock en mr. M.E.A. Möhring.

INHOUDSOPGAVE

Arbitrage

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:725](#) 09-05-2025

Verzoek van arbiter tot ontheffing van opdracht.

Bewijsrecht

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:796](#) 23-05-2025

Artikel 149 Rv geldt ook voor gedaagde die tevens verdachte is in een strafzaak over zelfde feitencomplex.

Dagvaardingsprocedure

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:727](#) 09-05-2025

Rechter mag niet ambtshalve afdoen op klachtplicht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:756](#) 16-05-2025

Verhouding tussen hoofdzaak en schadestaat.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:820](#) 23-05-2025

Voornemen tot prejudiciële vragen over gevolgen oneerlijk proceskostenbeding.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:801](#) 23-05-2025

Geen proceskostenveroordeling in overbodig incidenteel hoger beroep.

Procederen algemeen

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:764](#) 16-05-2025

Terugverhuisgebod niet gegeven in strijd met tweeconclusieregel, wel in strijd met hoor en wederhoor.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:766](#) 16-05-2025

Ambtenaar burgerlijke stand kan geen aanvulling registers burgerlijke stand verzoeken.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:818](#) 23-05-2025

Rechtbank mocht de mondelinge behandeling niet voortzetten buiten aanwezigheid advocaat.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:701](#) 02-05-2025

Reikwijdte rechtsmiddelenverbod artikel 7:262 BW.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:723](#) 09-05-2025

Wet biedt geen algemeen recht op inzage van stukken uit dossier van afgesloten procedure.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:724](#) 09-05-2025

Verzoek alimentatie jongmeerderjarige is afzonderlijke procedure.

Rechtsmiddelen

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:764](#) 16-05-2025

Terugverhuisgebod niet gegeven in strijd met tweeconclusieregel, wel in strijd met hoor en wederhoor.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:701](#) 02-05-2025

Reikwijdte rechtsmiddelenverbod artikel 7:262 BW.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:801](#) 23-05-2025

Geen proceskostenveroordeling in overbodig incidenteel hoger beroep.

Verzoekschriftprocedure

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:751](#) 16-05-2025

Verzoek tot verlenging van alimentatietermijn kan niet al bij inleidende verzoek tot toekenning van partneralimentatie worden gedaan.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:764](#) 16-05-2025

Terugverhuisgebod niet gegeven in strijd met tweeconclusieregel, wel in strijd met hoor en wederhoor.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:766](#) 16-05-2025

Ambtenaar burgerlijke stand kan geen aanvulling registers burgerlijke stand verzoeken.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:724](#) 09-05-2025

Verzoek alimentatie jongmeerderjarige is afzonderlijke procedure.

RECHTSPRAAK

Voornemen tot prejudiciële vragen over gevolgen oneerlijk proceskostenbeding.

Staat vernietiging van oneerlijk proceskostenbeding in de weg aan proceskostenveroordeling ex artikel 237 Rv?

Deze prejudiciële beslissing gaat over een proceskostenbeding in een huurovereenkomst. Het proceskostenbeding houdt in dat, als de huurder tekortschiet in de nakoming van de huurovereenkomst, alle gerechtelijke kosten die de verhuurder maakt, voor rekening van de huurder zijn. Aan de orde is de vraag of dit een oneerlijk beding is in de zin van de Richtlijn oneerlijke bedingen, en de vraag of vernietiging van het beding meebrengt dat de rechter de huurder evenmin op de voet van artikel 237 Rv in de proceskosten kan veroordelen.

De Hoge Raad oordeelt dat een beding in een overeenkomst tussen een verhuurder en een huurder dat ertoe strekt dat de consument die tekortschiet in de nakoming van diens verplichtingen alle gerechtelijke kosten van zijn wederpartij moet betalen, in het algemeen moet worden aangemerkt als een oneerlijk beding.

Of vernietiging van een dergelijk oneerlijk beding in de weg staat aan een proceskostenveroordeling op de voet van artikel 237 Rv is volgens de Hoge Raad onduidelijk. De Hoge Raad heeft daarom het voornemen om daarover vragen te stellen aan het HvJ EU.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:820

Zaaknummer: 24/02783

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: R.L.M.M. Tan

Wetsartikelen: 237 Rv

RECHTSPRAAK

Artikel 149 Rv geldt ook voor gedaagde die tevens verdachte is in een strafzaak over zelfde feitencomplex.

De algemene regel dat de rechter onvoldoende betwiste feiten als vaststaand aanmerkt, geldt ook bij schadevergoedingsvorderingen voor een feitencomplex waarover ook een strafzaak tegen de gedaagde loopt.

De gedaagde in een civiele procedure over schadevergoeding is ook (ontkennende) verdachte in een nog lopende strafzaak over hetzelfde feitencomplex. Rechtbank en hof oordeelden dat de gedaagde de stelling van de eiser dat de gedaagde hem heeft gestoken onvoldoende heeft betwist en hebben de vordering van de eiser daarom toegewezen. In cassatie is geklaagd dat het hof heeft miskend, dat gezien het nemo tenetur-beginsel, dat besloten ligt in artikel 6 EVRM (het recht op een eerlijk proces), niet van de gedaagde gevraagd kan worden dat hij de door de eiser gestelde feiten gemotiveerd betwist, omdat een dergelijke betwisting tegen hem gebruikt kan worden in de strafzaak.

De Hoge Raad is van oordeel dat uit artikel 149 Rv volgt dat de rechter de feiten die de eiser aan zijn vordering ten grondslag heeft gelegd en die de gedaagde niet of niet voldoende heeft betwist, als vaststaand moet beschouwen. De door de eiser gestelde feiten hoeven dan niet te worden bewezen. Deze algemene regel van stellen en bewijzen geldt ook voor schadevergoedingsvorderingen voor een feitencomplex waarover ook een strafzaak tegen de gedaagde loopt. De toepassing van deze algemene regel is ook in zo'n geval niet in strijd met het recht op een eerlijk proces.

Het antwoord op de vraag welke mate van betwisting, en motivering daarvan, van de gedaagde mag worden gevraagd, is afhankelijk van het partijdebat en de overige omstandigheden van het geval. De rechter kan bij de beoordeling of de gedaagde de stellingen van de eiser voldoende heeft betwist, met de positie van de gedaagde als verdachte in het strafproces rekening houden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:796

Zaaknummer: 24/01819

Rechters: M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide en K. Teuben

Advocaten: J.H.M. van Swaaij, R.J. ter Rele en H.J.W. Alt

Wetsartikelen: 149 Rv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Rechtbank mocht de mondelinge behandeling niet voortzetten buiten aanwezigheid advocaat.***Wvggz; geen afstand van recht op rechtsbijstand.***

In deze Wvggz-zaak (aansluitende zorgmachtiging) had de advocaat gevraagd om wegens verblijf in het buitenland telefonisch bij de mondelinge behandeling aanwezig te zijn. Tijdens de mondelinge behandeling lukte het evenwel niet om telefonisch contact te krijgen met de advocaat. De rechtbank heeft de zitting toch voortgezet, en een beslissing genomen. De Hoge Raad oordeelt dat dit niet door de beugel kan. Uit artikel 5 EVRM, alsmede uit de artikelen 1:7 lid 1, aanhef en onder a, 5:4 lid 1, aanhef en onder d, en 6:1 lid 1 Wvggz volgt dat een betrokkene ter zake van een verzoek om verlening van een zorgmachtiging recht heeft op rechtsbijstand door een advocaat. In zaken als de onderhavige, waarin het onder meer gaat om onvrijwillige opname in een accommodatie van veelal kwetsbare personen met een psychische stoornis, mag afstand van het recht op rechtsbijstand alleen dan worden aangenomen als de betrokkene zijn wil daartoe in vrijheid heeft kunnen bepalen, die wil ondubbelzinnig kan worden vastgesteld, mede gelet op een mogelijke stoornis, en het doen van afstand in verhouding staat tot het belang van het recht dat daarmee wordt prijsgegeven. De rechtbank heeft niet vastgesteld dat betrokkene afstand heeft gedaan van het recht op rechtsbijstand. Daarom had de rechtbank de mondelinge behandeling niet mogen voortzetten buiten aanwezigheid van de advocaat van betrokkene.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:818

Zaaknummer: 25/00481

Rechters: M.V. Polak, F.J.P. Lock en F.R. Salomons

Advocaten: E.F.A. Linssen-van Rossum

Wetsartikelen: 5 EVRM, 1:7 Wvggz, 5:4 Wvggz en 6:1 Wvggz

RECHTSPRAAK

Ambtenaar burgerlijke stand kan geen aanvulling registers burgerlijke stand verzoeken.

Een verzoek tot aanvulling van de registers op de voet van artikel 1:24 BW kan alleen door het OM of een belanghebbende worden gedaan, niet door een ambtenaar van de burgerlijke stand.

In deze cassatieprocedure in het belang der wet is de vraag aan de orde of de ambtenaar van de burgerlijke stand behoort tot de belanghebbenden die de rechter kunnen verzoeken aanvulling of verbetering van de registers van de burgerlijke stand te gelasten. Het gaat in deze zaak om een kind dat enkele uren na de geboorte is overleden. Er is geen geboorte- en overlijdensakte opgemaakt. De ouders hebben de wens dat de biologische vader alsnog in een geboorteakte wordt vermeld en dat het kind zijn geslachtsnaam krijgt. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft op de voet van artikel 1:24 lid 1 BW de rechtbank verzocht aanvulling te gelasten van de registers met een geboorte- en overlijdensakte van het kind. De Hoge Raad oordeelt dat dit verzoek niet door de ambtenaar van de burgerlijke stand kan worden gedaan. Een dergelijke verzoek kan op de voet van artikel 1:24 BW door het OM worden gedaan, of door een belanghebbende, maar de ambtenaar van de burgerlijke stand valt daar niet onder.

Dat neemt niet weg dat als eenmaal door het OM of een belanghebbende een verzoek is gedaan, de ambtenaar van de burgerlijke stand in die procedure wel belanghebbende is, omdat hij krachtens artikel 1:16a BW belast is met het opnemen van akten in de onder hem berustende registers van de burgerlijke stand en de daaraan toe te voegen latere vermeldingen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:766

Zaaknummer: 24/04137

Rechters: H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Wetsartikelen: 1:24 lid 1 BW en 798 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Terugverhuisgebod niet gegeven in strijd met tweeconclusieregel, wel in strijd met hoor en wederhoor.

Ook bij een verzoek tot een bevel om terug te verhuizen, mag de rechter in hoger beroep rekening houden met een grief of wijziging van het verzoek na het verzoek- of verweerschrift. Wederpartij moet wel uitdrukkelijk gelegenheid krijgen om daarop te reageren.

Zowel de man als de vrouw heeft in deze procedure verzocht te bepalen dat de minderjarigen hun hoofdverblijf zullen hebben bij hem respectievelijk haar. De vrouw heeft verder verzocht aan haar vervangende toestemming te verlenen om met de minderjarigen te verhuizen naar een plaats die 74 kilometer is verwijderd van de plaats waar de man woont (en waar zij tijdens het huwelijk woonden). De rechtbank heeft bepaald dat de minderjarigen hun hoofdverblijfplaats zullen hebben bij de vrouw, en heeft de vrouw vervangende toestemming verleend om met de minderjarigen te verhuizen binnen een straal van maximaal dertig kilometer vanaf de woonplaats van de man. De vrouw heeft hoger beroep ingesteld. De man heeft een verweerschrift en incidenteel hoger beroep ingesteld. Daarin heeft hij, voor het geval de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen bij de vrouw zal zijn, verzocht om de vrouw te gelasten terug te verhuizen binnen een straal van maximaal dertig kilometer van zijn woonplaats. Het hof heeft bepaald dat de vrouw met de minderjarigen moet verhuizen naar een adres binnen een straal van tien kilometer van het woonadres van de man. Het heeft daarbij onder meer betrokken dat de man bij de mondelinge behandeling de wens heeft uitgesproken dat wordt terugverhuisd naar een adres binnen een straal van tien kilometer van zijn woonplaats en dat de vrouw daartegen geen verweer heeft gevoerd.

De Hoge Raad oordeelt dat dit oordeel van het hof niet in strijd is met de tweeconclusieregel. Grieven en veranderingen of vermeederings van het verzoek in hoger beroep dienen in beginsel bij verzoek- of verweerschrift te worden aangevoerd respectievelijk plaats te vinden, maar de aard van het onderhavige geschil, en het bij de beslissing in acht te nemen belang van het kind (zie art. 1:253a lid 1 BW), brengen mee dat ook in een later stadium nog een grief kan worden aangevoerd of verandering of vermeederings van verzoek kan plaatsvinden. Het

oordeel van het hof past binnen het partijdebat.

Nu de man pas op zitting de wens heeft geuit dat de vrouw verhuist naar een plaats binnen een straal van tien kilometer van zijn woonadres, had het hof de vrouw wel uitdrukkelijk in de gelegenheid moeten stellen om zich daarover uit te laten. Dat is ten onrechte niet gebeurd.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:764

Zaaknummer: 24/02034

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, A.E.B. ter Heide en F.R. Salomons

Advocaten: N.C. van Steijn en M.W. van der Heijden

Wetsartikelen: 1:253a BW

RECHTSPRAAK

Verzoek tot verlenging van alimentatietermijn kan niet al bij inleidende verzoek tot toekenning van partneralimentatie worden gedaan.

Verzoek tot verlenging van de alimentatietermijn kan pas worden gedaan in het zicht van het einde van die termijn.

De vrouw heeft om partneralimentatie verzocht en daarbij tegelijkertijd gevraagd om de alimentatietermijn (art. 1:157 BW) te verlengen tot tien jaar.

De Hoge Raad oordeelt dat dit niet kan. De beslissing over verlenging van de alimentatietermijn vergt een beoordeling van de omstandigheden zoals deze zijn rond het einde van de alimentatietermijn. Daarom kan een dergelijk verzoek niet reeds bij het inleidende verzoek tot toekenning van partneralimentatie worden gedaan, maar pas in het zicht van het einde van de alimentatietermijn.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:751

Zaaknummer: 24/00083

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: K. Aantjes en M.S. van der Keur

Wetsartikelen: 1:157 BW

RECHTSPRAAK

Verhouding tussen hoofdzaak en schadestaat.***Grondslag van verplichting tot schadevergoeding moet bij uitsluiting in hoofdprocedure worden vastgesteld.***

Het hof stelt vast dat de gedaagde partij is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen, en dat de mogelijkheid dat de eiser daardoor schade heeft geleden voldoende aannemelijk is gemaakt, en dat daarom verwijzing naar de schadestaatprocedure zal plaatsvinden. Het hof oordeelt dat het beroep van de gedaagde op exoneratieclausules en haar weren inzake de geleden schade – onder meer dat causaal verband ontbreekt, dat rechten door de betrokken entiteiten zijn verwerkt en dat schade aan niet-rechtmatige belangen niet voor vergoeding in aanmerking kan komen – in de schadestaatprocedure aan de orde gesteld kunnen worden.

De klacht dat het hof de beoordeling van het beroep op de exoneratieclausules niet vooruit had mogen schuiven naar de schadestaatprocedure, slaagt. De grondslag van de verplichting tot schadevergoeding moet bij uitsluiting in de hoofdprocedure worden vastgesteld. Op verweren die de grondslag van de vergoedingsverplichting ter discussie stellen moet dan ook in de hoofdprocedure worden beslist; die horen niet thuis in de schadestaatprocedure.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:756

Zaaknummer: 24/01588

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron en K. Teuben

Advocaten: F.E. Vermeulen, J.H.M. van Swaaij en R.J. ter Rele

Wetsartikelen: 612 Rv

RECHTSPRAAK

Rechter mag niet ambtshalve afdoen op klachtplicht.

Hof is buiten de grenzen van rechtsstrijd getreden door te oordelen dat de koper eerder had moeten klagen, terwijl de verkoper daarop geen beroep heeft gedaan.

Dit geschil betreft het afnemen van en betaling voor leveringen bed- en badtextiel onder een raamovereenkomst. Volgens de koper voldoet een deel van de leveringen niet aan de overeengekomen kwaliteit. De koper is daardoor op enig moment gestopt met het afnemen van de goederen en heeft de raamovereenkomst beëindigd. Voor een deel van de bestelde goederen heeft de koper, onder ontbinding van de koopovereenkomsten, niet betaald.

De vordering van de verkoper tot betaling heeft de rechtbank toegewezen, en het hof heeft dat bekrachtigd. Daaraan heeft het hof onder meer ten grondslag gelegd dat de koper de verkoper eerder van de gebreken op de hoogte had moeten stellen. De klacht in cassatie van de koper dat de verkoper zich niet op het standpunt heeft gesteld dat de koper te laat heeft geklaagd, slaagt. In de relevante passages in de processtukken heeft de verkoper niet het standpunt ingenomen dat de koper ten aanzien van de desbetreffende levering de op haar rustende klachtplicht heeft geschonden. Door te oordelen dat de koper ook ten aanzien van die levering de verkoper veel eerder in kennis had kunnen en moeten stellen van de door de koper geconstateerde gebreken, is het hof dan ook buiten de grenzen van de rechtsstrijd getreden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:727

Zaaknummer: 24/01793

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek en K. Teuben

Advocaten: F. Fernhout en J. de Jong van Lier

Wetsartikelen: 24 Rv, 6:89 BW en 7:23 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek van arbiter tot ontheffing van opdracht.

Als partijen een derde hebben aangewezen om te beslissen op een verzoek om ontheffing, kan de arbiter dit niet aan de voorzieningenrechter vragen.

Artikel 1029 lid 2 Rv moet aldus worden begrepen dat indien een arbiter wenst te worden ontheven van zijn opdracht, op een daartoe strekkend verzoek van de arbiter dient te worden beslist, hetzij door de partijen, hetzij door een derde die daartoe door de partijen is aangewezen, en dat een arbiter een verzoek tot ontheffing van zijn opdracht op de voet van artikel 1029 lid 2 Rv slechts kan voorleggen aan de voorzieningenrechter indien de partijen met dat verzoek niet instemmen en niet een derde hebben aangewezen om op een dergelijk verzoek te beslissen.

In dit geval staat vast dat op de arbitrale procedure het Arbitragereglement 2015 van het NAI van toepassing is en dat artikel 17 lid 1 daarvan bepaalt dat een arbiter die zijn opdracht heeft aanvaard, op eigen verzoek daarvan kan worden ontheven, hetzij met instemming van de partijen, hetzij door de administrateur van het NAI. De partijen hebben dus de administrateur van het NAI aangewezen als derde in de zin van artikel 1029 lid 2 Rv.

Een en ander brengt mee dat artikel 1029 lid 2 Rv in dit geval geen grondslag bood voor een beoordeling door de voorzieningenrechter van een verzoek van de arbiter tot ontheffing van zijn opdracht.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:725

Zaaknummer: 24/00656

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide en G.C. Makkink

Advocaten: M.W. Scheltema en R.R. Verkerk

Wetsartikelen: 1029 lid 2 Rv

RECHTSPRAAK

Wet biedt geen algemeen recht op inzage van stukken uit dossier van afgesloten procedure.

Er is geen wettelijke grondslag voor het verstrekken van inzage in of afschrift van stukken door de gerechten uit het dossier van een afgesloten civiele procedure, anders dan voor zover het gaat om het verstrekken van afschriften van vonnissen, arresten en beschikkingen op grond van artikel 29 lid 2 Rv en om het verstrekken van inzage in en informatie over de door de gerechten verwerkte persoonsgegevens binnen de kaders van artikel 15 AVG.

In deze prejudiciële procedure speelt de vraag of een gerecht op verzoek inzage moet geven in of afschriften moet verstrekken van stukken uit het dossier van afgesloten civiele familie- en jeugdprocedures, in het bijzonder afgesloten procedures waarin ten aanzien van de verzoeker kinderschermingsmaatregelen zijn getroffen.

De Hoge Raad oordeelt dat het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering geen grondslag bevat voor het geven van inzage in of afschriften van stukken uit de procesdossiers van afgesloten civiele zaken (waaronder jeugdbeschermingszaken) door gerechten. In deze wet is alleen geregeld dat iedereen die dat wil recht heeft op een afschrift of uittreksel van uitspraken. De wet bevat geen grondslag voor het verstrekken van andere stukken uit het procesdossier.

Ook de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) geeft volgens de Hoge Raad niet een algemene aanspraak op inzage in of afschrift van stukken uit procesdossiers. Dit is wel het geval indien inzage in, of de verstrekking van een kopie van, een volledig document of dossier noodzakelijk is om de betrokkene in staat te stellen de juistheid en de volledigheid van de daarin verwerkte persoonsgegevens te controleren en om de begrijpelijkheid ervan te waarborgen.

De Jeugdwet regelt dat personen die in hun jeugd te maken hebben gehad met kinderschermingsmaatregelen (bijvoorbeeld een ondertoezichtstelling) bij een

jeugdbeschermingsinstantie inzage in en afschrift kunnen krijgen van (stukken uit) het jeugdbeschermingsdossier. Daarmee is in beginsel voorzien in de door artikel 8 EVRM vereiste procedure. Via deze procedure zal een betrokkene echter mogelijk niet altijd alle informatie kunnen krijgen waarop hij op grond van artikel 8 EVRM recht heeft.

Het gaat volgens de Hoge Raad de rechtsvormende taak van de rechter te buiten om daarvoor een algemene oplossing te bieden. De inrichting van een procedure waarmee betrokkenen toegang kunnen krijgen tot informatie die bij overheidsinstanties aanwezig is over in het verleden getroffen kindbeschermingsmaatregelen vereist keuzes. Bijvoorbeeld waar het gaat om de vraag bij welke overheidsinstantie(s) deze toegang geregeld zou moeten worden, mede gelet op de positie van derden en de vraag of het wenselijk is aan de betrokkene begeleiding te bieden bij het raadplegen van die informatie. Deze keuzes zijn volgens de Hoge Raad aan de wetgever.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:723

Zaaknummer: 24/00541

Rechters: C.E. du Perron, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide, G.C. Makkink en K. Teuben

Wetsartikelen: 29 Rv, 194 Rv, 290 Rv, 811 Rv, 15 AVG en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Verzoek alimentatie jongmeerderjarige is afzonderlijke procedure.

Bijdrage levensonderhoud jongmeerderjarige kan niet als voorlopige voorziening of nevenvoorziening worden verzocht in de echtscheidingsprocedure van de ouders, maar zo'n verzoek kan eventueel wel gelijktijdig worden behandeld.

In deze prejudiciële procedure is aan de orde of een verzoek tot het bepalen van een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie voor de jongmeerderjarige als bedoeld in artikel 1:395a BW, bij wege van voorlopige voorziening kan worden gedaan (i) op de voet van artikel 822 lid 1, aanhef en onder c, Rv, of (ii) naar analogie op de voet van artikel 827 lid 1, aanhef en onder g, Rv.

De Hoge Raad oordeelt dat artikel 822 lid 1 Rv en artikel 827 lid 1 Rv niet voorzien in de mogelijkheid om bij wege van voorlopige voorziening respectievelijk nevenvoorziening een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van jongmeerderjarige kinderen te bepalen. Een voorziening tot het bepalen van een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van jongmeerderjarige kinderen kan ook niet naar analogie worden gerekend tot de voorzieningen bedoeld in artikel 822 lid 1, aanhef en onder c, Rv en artikel 827 lid 1, aanhef en onder c, Rv. Deze voorzieningen zien op het bepalen van een bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van minderjarige kinderen, die moet worden betaald aan de echtgenoot aan wie de kinderen zijn toevertrouwd. Daarmee betreft het voorzieningen die tussen de echtgenoten worden getroffen. Een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie is een aanspraak van de jongmeerderjarige zelf jegens zijn of haar ouders. Het bepalen van die bijdrage strekt dan ook niet tot het treffen van een voorziening tussen de echtgenoten.

Tot slot kan een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van een jongmeerderjarige ook niet op de voet van artikel 827 lid 1, aanhef en onder g, Rv als nevenvoorziening worden bepaald. Het gaat om een aanspraak van de jongmeerderjarige op zijn of haar ouders. De echtscheiding heeft op die aanspraak geen effect. Het bepalen van die bijdrage sluit dan ook niet aan bij de regeling van de gevolgen van de echtscheiding. In het

verlengde hiervan kan een verzoek tot vaststelling van die bijdrage evenmin naar analogie van artikel 827 lid 1, aanhef en onder g, Rv in de voorlopige-voorzieningenprocedure op de voet van artikel 822 Rv worden gedaan.

Dit alles staat niet eraan in de weg dat de rechter een op de voet van artikel 1:395a BW gedaan verzoek van de jongmeerderjarige tot het bepalen van een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie gelijktijdig behandelt met verzoeken die in de echtscheidingsprocedure tussen de ouders van de jongmeerderjarige worden gedaan. Daarbij maakt het geen verschil of de jongmeerderjarige zelf of een door de jongmeerderjarige daartoe gemachtigde ouder het verzoek op de voet van artikel 1:395a BW doet.

Een verzoek van de jongmeerderjarige of een ouder die daartoe door de jongmeerderjarige is gemachtigd, om bij wege van voorlopige voorziening een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie te bepalen, is aan te merken als een verzoek op de voet van artikel 223 Rv. De rechter kan ook dit verzoek – dat alleen gedaan kan worden als ook een verzoek op de voet van artikel 1:395a BW is gedaan – gelijktijdig behandelen met verzoeken in de echtscheidingsprocedure, waaronder een eventueel in de echtscheidingsprocedure op de voet van artikel 822 Rv gedaan verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:724

Zaaknummer: 24/02090

Rechters: M.J. Kroeze, T.H. Tanja-van den Broek, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff en K. Teuben

Wetsartikelen: 822 lid 1 Rv en 827 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Reikwijdte rechtsmiddelenverbod artikel 7:262 BW.

Rechtsmiddelenverbod van artikel 7:262 BW heeft alleen betrekking op categorie vergoeding waarover de huurcommissie voor een bepaald tijdvak om een uitspraak was verzocht.

Artikel 7:262 lid 1 BW bepaalt dat wanneer de huurcommissie uitspraak heeft gedaan, de huurder en verhuurder geacht worden te zijn overeengekomen wat in die uitspraak is vastgesteld, tenzij een van hen binnen acht weken nadat aan hen afschrift van die uitspraak is verzonden, een beslissing van de rechter heeft gevorderd over het punt waarover de huurcommissie om een uitspraak was verzocht. Volgens lid 2 staat tegen deze beslissing van de (kanton)rechter geen hogere voorziening open.

In deze zaak hadden de huurders tegen de eindafrekening van de servicekosten 2019 bezwaar gemaakt en de huurcommissie verzocht om de servicekosten over 2019 opnieuw vast te stellen. De huurcommissie heeft dat gedaan. De verhuurder heeft vervolgens bij de kantonrechter gevorderd dat de servicekosten overeenkomstig een herziene afrekening over 2019 worden vastgesteld, met dien verstande dat de verbruikskosten (voor nutslasten) zullen worden vastgesteld overeenkomstig het gemeten verbruik. De kantonrechter heeft de nutslasten, 'zowel individueel als algemeen', vastgesteld op het voor iedere huurder door de huurcommissie vastgestelde bedrag en de 'overige' servicekosten op € 42,61 per huurder per maand. Het hof heeft de verhuurder niet-ontvankelijk verklaard in haar hoger beroep omdat de kantonrechter had beslist over het punt waarover de huurcommissie om een uitspraak was verzocht, als bedoeld in artikel 7:262 lid 1 BW.

De verhuurder komt hiertegen in cassatie op, met de klacht dat met de op de herziene afrekening gebaseerde vordering aan de kantonrechter (ook) andere punten waren voorgelegd dan aan de huurcommissie. De Hoge Raad grijpt deze klacht aan om duidelijk te maken wat wordt bedoeld met 'het punt waarover de huurcommissie om een uitspraak was verzocht'. In artikel 7:262 lid 1 BW wordt verwezen naar paragraaf 1 en 2 van onderafdeling 7.4.5.2 BW ('Huurprijzen en andere vergoedingen'). De wet onderscheidt in deze onderafdeling vier categorieën vergoedingen, te weten (i) huurprijzen, (ii) kosten voor de nutsvoorzieningen met

een individuele meter, (iii) servicekosten en (iv) de energieprestatievergoeding. De woorden 'het punt waarover de huurcommissie om een uitspraak was verzocht' moeten aldus worden opgevat dat zij betrekking hebben op elk van de vier hiervoor genoemde categorieën vergoedingen waarover de huurcommissie voor een bepaald tijdvak om een uitspraak was verzocht. Met het oog op de praktische hanteerbaarheid van dit stelsel is een verdere uitsplitsing binnen een categorie niet aangewezen. Derhalve is niet van belang of over elk van de kostenposten binnen die categorie, waarover de kantonrechter had te beslissen, ook een uitspraak van de huurcommissie was verzocht.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:701

Zaaknummer: 24/00589

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: P.A. Fruytier

Wetsartikelen: 7:262 BW

RECHTSPRAAK

Geen proceskostenveroordeling in overbodig incidenteel hoger beroep.

Als in incidenteel hoger beroep slechts verweren aan de orde worden gesteld die ook al worden bestreken door principaal hoger beroep, dan mag appellant in incidenteel hoger niet in de kosten daarvan worden veroordeeld.

Het hof heeft appellant in het incidentele hoger beroep in de kosten daarvan veroordeeld, terwijl het incidentele beroep slechts betrekking had op onderwerpen (twee door de rechtbank verworpen feitelijke gronden voor de vordering van appellant) die al werden bestreken door de devolutieve werking van het principale hoger beroep van de wederpartij.

Die beslissing van het hof is onjuist.

De omstandigheid dat appellant in het incidentele hoger beroep, die door de rechtbank in het gelijk was gesteld, in de vorm van een (voorwaardelijk) incidenteel hoger beroep verweer heeft gevoerd, mag niet ertoe leiden dat verwerping van haar verweren – en dientengevolge de verwerping van het incidentele hoger beroep – haar op een kostenveroordeling komt te staan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:801

Zaaknummer: 24/01187

Rechters: M.J. Kroeze, T.H. Tanja-van den Broek, A.E.B. ter Heide, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: K. Aantjes en D. Rijpma

Wetsartikelen: 237 Rv